

til at danne Besætningen i Hovedstaden. Det staar jo ogsaa anført i Anmærkningerne til Lovforslaget, at man mener, at 20,000 Mand Besætningstrupper vil være tilstrækkeligt til at forsvare Kjøbenhavn, og det er den Styrke, som den eventuelle Modstander, som vil forberede Landgangsforløb, maa regne med. Er Kjøbenhavn ikke befæstet, saa har vor Hær den Opgave at skulle forsvare Kjøbenhavn ved Hjælp af Feltbefæstninger, og saa kan den ikke frit bevæge sig bort fra Byen. Den staar, om jeg saa maa sige, med den ene Fod i Kjøbenhavn, og saa vil Angriberen, som lægger sin Plan, ikke behøve at regne med mere end Halvdelen af Hæren. Have vi saa ikke Middelfrandsfortet, er ogsaa Flaaden væsentlig bunden ved Kjøbenhavn; men er dette Fort til Stede, saa er den aktive Del af Flaaden frigjort, og saa maa der ogsaa tages Hensyn til den; derfor er det klart for Enhver, som vil se det, hvilken Betydning lige overfor en Landgang Kjøbenhavns Befæstning kan have; men derfor kan man ikke garantere for, at man kan afflaa en Landgang; Sandsynligheden er derimod for, at Forsøg paa en Landgang ikke vil komme. Jeg ser deri det Heldige i, at Kjøbenhavn befæstes. Jeg tror, at naar Kjøbenhavn er befæstet og vore Forberedelser i det Hele taget ere trufne med Hensyn til Mobilisering og Hærens Udrustning, saa faae vi Lov til at være i Ro, og Krigen vil ikke komme til os. — Naar det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, at i Forsvarsplanen havde man opgivet Sylland, og der ikke var Tale om at forsvare det, saa skal jeg dog bemærke, at det er under en vis Forudsætning, under den for os uheldigste Forudsætning, at vi have en Stormagt imod os, og at vi angribes af en Stormagt, som haade er en Land- og Sømagt. Forholdet kan stille sig saaledes, at man, naar Kjøbenhavn er befæstet, kan indlade sig paa at sende en Styrke til Sylland og forsøge ogsaa at forsvare det. Det beror paa, hvorledes Forholdene ere, paa, hvad der er for en Flaade i vore Farvande, og om det er en Flaade, vi ere hange for, eller ikke. Kun under en bestemt Forudsætning, under den uheldigste Forudsætning — og det er den, man maa gaa ud fra, naar man vil sikke sig — er det, at der er sagt i Forsvarsplanen, at Sylland ikke kan forsvares, og at Byen heller ikke forsvares. Hvor længe Forsvaret af Kjøbenhavn kan blive i dette Tilfælde, beror for det Første paa, om Fjendens Landgangsforløb lykkes, og dernæst hvor naar det lykkes; jeg vil ikke sige, at der er Sandsynlighed for, at det vil mislykkes; jeg vil ikke garantere for, at det ikke vil

lykkes. Naar Fjenden først er i Land, saa maa Fæstningen være dækket mod Overrumpling og Bombardement. Et Bombardement kan først ske, naar Fjenden har etableret sig foran Kjøbenhavn, samlet sin Beleiringspark og taget under Overveelse, om hans Stillning til de andre Magter er saaledes, at han kan risikere at sende flere Operationstrupper til denne Ø. Det vil altid selvsølgelig tage Tid, naar han saaledes skal have sine Cerneringsstrupper etablerede, sine Beleiringsbatterier byggede og Ammunition ført til; først saa kan Artilleriangrebet begynde. Det kommer ogsaa an paa, hvor stort et Antal Kanoner han kan føre sit Angreb med; om nu dette bliver kortvarigt, eller hvor længe man i det Hele taget kan holde ud, det tør jeg ikke udtale mig om, det kan intet Menneske sige. Det beror paa mange Omstændigheder, blandt Andet paa, om de Folk, som staa i Spidsen for Hær og Flaade, ere heldige med Løsningen af de Opgaver, der stilles dem, og hvor heldig Fjenden er. I det ene Tilfælde kan det være, at Landgangsforløbet mislykkes, i et andet Tilfælde kan det lykkes ham, ved at han vildleder os med Finter. Medbestemmende er naturligvis her ogsaa, hvor stor en Styrke Fjenden kan kaste i Land, og om han hurtig kan rykke frem og cernere Kjøbenhavn og etablere sine Batterier i Ro; men det kan man slet ikke udtale sig om forud.

Thomsen: Ordføreren for det Mindretal, hvortil jeg hører, har udtalt sig saa udførligt om det Spørgsmaal, der foreligger, at jeg ikke skal indlade mig videre derpaa; men jeg vil kun fremsætte en enkelt Bemærkning i Anledning af nogle Ytringer, som ere fremkomne. Jeg kan saameget mere nøies med at indskrænke mig dertil, som selve denne Forhandling ikke har nogen overordentlig praktisk Betydning. Naar der er Tale om, at Repræsentanterne for den høitærede Regjering forlange en Bevilling, og denne Bevilling bliver negtet, saa er det ganske vist et Spørgsmaal, som vil have sin Betydning i Fremtiden; men da vi her staa overfor et Beløb, som allerede er anvendt, saa taber jo den Negtelse, som jeg forudsætter vil finde Sted om kort Tid, en stor Del af sin Betydning, naar der ikke derpaa følger en Rigsretsanklage, da saa i Virkeligheden denne Negtelse ikke er Andet end 1ste Akt i en lang Forhandling, nemlig en udsat Godkjendelse af, hvad der er sket. Naar vi saa om 2-Maar komme til, at Statsrevisionens Betænkning kommer til at foreligge, komme vi først til 2den Akt deraf; Spørgsmaalet om Godkjendelsen vil nem-